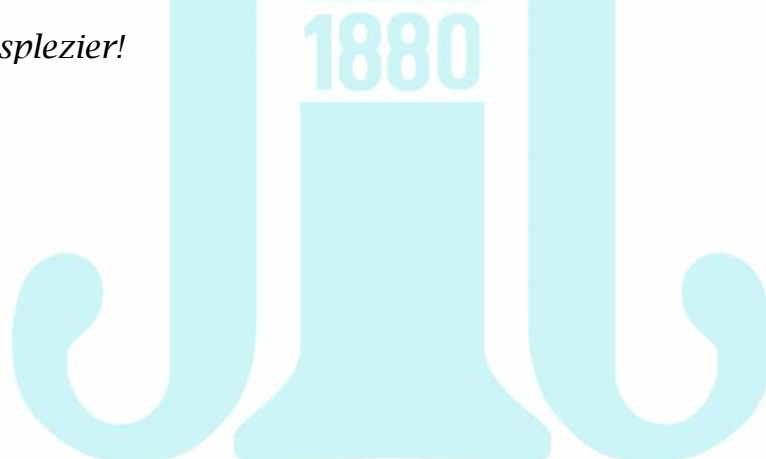

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

LENTE

Een tragikomedie

door

Haye Van der Heyden

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2016

Nr.3292

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste DRIE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet u plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *LENTE* op te voeren moet de naam van auteur *HAYE VAN DER HEYDEN* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© Toneelfonds J. Janssens/Haye van der Heyden
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(2 dames – 1 heer)

MARJA: pl.m. 65.

MARTIN: pl.m. 55.

STELLA: pl.m. 45.

Een jonge man die een muziekinstrument bespeelt, die Vincent, de jongste zoon van Marja, zou kunnen zijn.

Hij maakt muzikale overgangen en speelt muzikale ondersteuning.

DECOR

Locaties kunnen abstract zijn of met projectie worden geïllustreerd.

VOORWOORD

Een feel good toneelstuk waarin de ongewone liefdesgeschiedenis verteld wordt van drie mensen die elk hun eigen geheim met zich meedragen. Marja en Martin leren elkaar kennen op het kerkhof. Staande bij de graven van hun geliefden worden ze verrast door hun gevoelens voor elkaar. Het 'lentegevoel', zoals Marja het noemt: opnieuw verliefd worden op een leeftijd datje het niet meer verwacht. Maar dan blijkt er nóg een vrouw te zijn, Stella, die al jaren een rol in Martins leven speelt en niet van plan is haar plaats zomaar af te staan aan een ander. 'Lente' is een toneelstuk vol humor, ontroering en sprankelend als het voorjaar zelf.

Scène 1. Een doodskest in een aula. Veel bloemen er op. Marja staat achter een klein spreekgestoelte. Ze leest van een papiertje.

MARJA : Ik dacht altijd: de dood van de een is het schuldgevoel van de ander. Waarom hij wel en ik niet? Of het is opluchting en blijdschap: hij wel en ik lekker niet of lekker dat ie weg is. Of het is alleen maar verdriet. Dat kan natuurlijk ook. (*Even stil.*) Toen ik acht jaar was, werd de poes van mijn buurmeisje Olga overreden. Ze heette Reine, haar broertje Claude, en lag op straat met haar darmen uit haar lijf. Een dikke rode kabel vlees en bloed lag op en naast die prachtige zachte lieve vacht, die wij duizenden keren gestreeld hadden. Olga en ik starden er naar. We huilden niet. Nog niet. Later wel, toen we haar begroeven, in de achtertuin. Olga's grootmoeder hielp ons met graven en omhelsde ons daarna en sprak een Russisch spreekwoord: *je hoeft niet bang te zijn voor de dood, want als jij er bent is hij er niet en als hij er is, ben jij er niet.* Ik lag daar die avond in bed nog lang over na te denken. Bang voor de dood hoef je dus niet te zijn? Voor je eigen dood misschien niet nee, maar wel voor de dood van een ander. De dood van Reine heb ik gevoeld, mijn hele leven lang. En daar is nog wel het een en ander bij gekomen. Nu jij dan. Wat moet ik je noemen? Mijn man. Mijn minnaar. Mijn vriend. In ieder geval mijn vriend.

(*Ze loopt van haar plek weg. Stella komt op. Ze omhelzen elkaar. Als in een condoleance. Innig. Dan laten ze elkaar los.*)

STELLA : (*Tegen het publiek*) Dit verhaal begint twee jaar eerder. Toen hij nog leefde. En Marja en ik elkaar nog niet kenden. Het lijkt een eeuwigheid geleden.

Scène 2. Een begraafplaats. De wind ruist in de bomen. Hier en daar een vogel. Op de voorgrond een vers graf. Martin zit bij het verse graf. Hij staart er geëmotioneerd naar. Marja loopt aan de andere kant. Zij kijkt naar hem. Een paar keer. We zien dat hij haar blikken opmerkt maar er niet op reageert. Als ze blijft kijken, kijkt hij even terug. Ze loopt naar hem toe.

MARJA : Het went. Zoals alles.

MARTIN : Pardon?

MARJA : Zoals ze zeggen: tijd heelt alle wonden. Dat is zo mooi van die oude spreekwoorden, soms ervaar je zo intens hoe waar ze zijn. Dan is het woord opeens vlees geworden. Dat is wel mooi.

MARTIN : *(Hij staart haar aan. - Bijna verwijtend)* Ik heb mijn vrouw verloren.

MARJA : Ja, dat begrijp ik.

MARTIN : O, dat begreep u al?

MARJA : Ja. Ik dacht: die is niet homoseksueel, zo te zien, dus het zal zijn vrouw wel zijn. Weer is Martin volkomen uit het veld geslagen.

MARTIN : Doet u dat wel vaker? Mensen storen in hun verdriet?

MARJA : U keek naar me.

MARTIN : U keek naar mij!

(Even stil.)

MARJA : *(Aardig)* Het was niet de bedoeling u te storen. Het spijt me.

(Stilte.)

MARTIN : Mijn dochter komt me zo ophalen.

MARJA : Ik ben met de fiets.

MARTIN : O.

(Stilte.)

MARJA : Hoe heette ze? Uw vrouw, bedoel ik.

MARTIN : Betty.

(Even stil.)

MARJA : Mijn man is ook dood. Hij was ineens weg.

MARTIN : Maar dat is langer geleden!

MARJA : Dat zeg ik: tijd heelt alle wonden. Of nou ja, niet helemaal, maar je leert er mee leven.

(Even stil.)

MARTIN Komt u nog vaak?

MARJA : *(Zij aarzelt even.)* Hè? Ja. Best vaak. *(Even stil.)* Ik besteed veel tijd aan het graf. Met bloemen zo. Gaat u dat ook doen? Dan kunnen we misschien om de beurt de aarde kopen, want het zijn van die grote zakken.

MARTIN : *(Hij staart haar aan.)* Humor?

MARJA : Misschien wel ja. Houdt u niet van?

(Martin weet niet wat hij moet zeggen. Op dat moment klinkt er een grappige ringtone. Frans Bauer of zo. Het blijkt die van de mobiele telefoon van Martin te zijn. Hij schrikt er zelf van, geneert zich en neemt het telefoontje snel aan.)

MARTIN : Met Martin. *(Hij draait zich wat af, maar Marja blijft brutaal meeluisteren.)*

O. [...] Ja nee, mooie boel. *(Hij kijkt om zich heen.)* Ik geloof het niet nee. [...] Ja best, ik wacht wel. Wat kan ik anders? [...] Ik zie je wel verschijnen. *(Hij zet zijn telefoon uit.)*

MARJA : Uw dochter?

MARTIN : *(Hij kijkt haar weer even afgemeten aan.)* Ze zit in de file. Kan nog zeker drie kwartier duren, zegt ze. En er gaat hier geen bus of zo, hè?

MARJA : Ik geloof het niet. Ik fiets liever. Om soepel te blijven. En slank. En zo. Heeft u geen auto?

MARTIN : Betty heeft er een ongeluk mee gehad.

MARJA : O jee. Wat vreselijk.

MARTIN : Ja.

(Even stil.)

MARJA : Waar moet u naar toe? Ik bedoel, u kunt bij me achterop.

MARTIN : Achterop?

MARJA : Op de fiets.

MARTIN : Nee zeg.

MARJA : Om hier nou drie kwartier te wachten.

MARTIN : (*kijkt haar aan.*) Tsss. Het idee. Nee hoor. Nee nee.

MARJA : Jawel. Kom maar!

Scène 3. Een dijk. Marja en Martin gaan er voor of er bij zitten. Hij trekt zijn jas uit en laat haar er op zitten. Stilte, ze kijken voor zich uit. Zij wijst ergens naar. Ze kijken en praten. Ze zwijgen nu even. Dan:

MARJA : Mijn man? David. (*Ze denkt even na*) Alles bij elkaar heeft het misschien zes weken geduurd. Zo is er niks aan de hand, of nou ja, dat denk je, en zo zit je in de gekte van ziekenhuis in en ziekenhuis uit en het ene slechte bericht na het andere. En voordat je het weet heb je 'm begraven en lijkt het allemaal een vreselijk boze droom, maar dat is het niet, want het is gewoon de werkelijkheid. Hij is weg. Klaar. Keihard.

MARTIN : Ja.

MARJA : En uw vrouw is dus omgekomen bij een auto-ongeluk?

MARTIN : Ja.

MARJA : Net gebeurd dus?

MARTIN : Ja.

(*Even stil.*)

MARJA : Haar schuld of van een ander?

MARTIN : Maakt dat iets uit?

MARJA : (*Zij denkt er even over na.*) Lijkt me wel ja.

MARTIN : Dood is dood.

MARJA : Ja, maar ja.

MARTIN : Ja maar ja wat?

MARJA : Als het de schuld van iemand anders is dan loopje zo rond met...allerlei gevoelens. Lijkt me.

MARTIN : En ik loop nu niet rond met allerlei gevoelens?

MARJA : Jawel, maar...anders.

MARTIN : *(Hij kijkt haar aan.)* Waar gaat dit over?

MARJA : *(Iets te fel)* Niks! Ik stel gewoon een vraag! *(Ze kijken elkaar even aan.)* Laat maar!

(Even stil.)

MARTIN : Het was haar eigen schuld. Maar ik had liever gehad van niet. Dan had ik nog iemand kunnen haten.

(Even stil.)

MARJA : Want dat wilt u graag? *(Hij antwoordt niet.)* U mag mij wel haten, als u daar niemand anders voor heeft. *(Stilte. Hij haalt zijn schouders op. Wat een idioot wijf is dit.)* Ik heet trouwens Marja. *(Stilte.)* En u? En jij?

MARTIN : *(Even stil. Dan:)* Martin.

MARJA : O leuk. *(Hij kijkt op. Verstoord.)* Martin en Marja. Klinkt leuk. *(Hij vindt van niet. Kijkt weg.)* Sorry. Het spijt me. Het is nog te vroeg voor humor. En luchtigheid. Voor u. Voor jou. Ik begrijp het.

(Even stil.)

MARTIN : Ik had er gewoon nooit rekening mee gehouden. Dat zij eerder zou gaan dan ik. Ik bedoel, vrouwen worden meestal ouder en ze was ook nog eens acht jaar jonger dan ik. En dan net als ik.... *(Hij valt stil.)*

MARJA : Als u wat? Als jij wat?

MARTIN : Niks. Laat maar. *(Even stil.)* Het is inderdaad een boze droom. En ik zit er nog midden in. Of nee, ik ben eigenlijk net aan het wakker worden.

MARJA : Doet pijn.

MARTIN : Doet verrotte veel pijn.

(Stilte.)

MARJA : Wat doe je?

MARTIN : Ik werk bij de rechtbank.

MARJA : Als wat?

MARTIN : Als rechter.

MARJA : *(Verrast)* Rechter?

MARTIN : Is dat zo vreemd?

MARJA : Nee nee. Maar eh...

MARTIN : Maar wat?

MARJA : Je komt zo emotioneel over.

MARTIN : En rechters zijn niet emotioneel?

(Even stil.)

MARJA : Blijkbaar wel. *(Stilte.)* Staat je goed hoor. Ik bedoel, begrijp me niet verkeerd.

MARTIN : *(Even stil. Hij kijkt haar aan.)* Ik doe mijn uiterste best. Om je niet verkeerd te begrijpen. Dan kijkt hij weg en op zijn horloge.

MARJA : Heb je haast? Moet je ergens naar toe?

MARTIN : Je wou even zitten. We hebben even gezeten.

MARJA : Oké, we gaan. *(Ze komt overeind.)* Waar woon je?

MARTIN : Zet me maar af aan het eind van de dijk.

MARJA : Zoals je wilt. *(Ze loopt van hem weg.)* Kom dan!

(Ze gaat. Hij staat op.)

Scène 4. Een park. Tegen de avond. Hier en daar een bankje. Martin loopt naar Stella die daar zit. Ze omhelzen elkaar en staan even innig. Dan laat hij haar los. En zij hem. Dan:)

STELLA : Hoe was de begrafenis?

MARTIN : Hartverscheurend.

STELLA : Toch wel?

MARTIN : Wat bedoel je? *(Even stil.)* We zijn bijna veertig jaar samen geweest. Ze is de moeder van mijn dochter. *(Stella zwijgt.)* Niemand is perfect. Ik ook niet. En jij ook niet.

STELLA : Ik heb nooit beweerd dat ik perfect was. Jij hebt dat wel eens gezegd tegen me. Dat ik dat was. Vroeger. Lang, lang geleden.

MARTIN : Stella, alsjeblieft. *(Stella zwijgt.)*

STELLA : En nu?

MARTIN : Nu zit ik even bij Daphne.

STELLA : Wanneer ga je terug naar huis? *(Martin zwijgt.)* Je blijft daar toch niet?

MARTIN : Nee.

STELLA : Dus ga je naar huis. Waar moetje anders heen?

(Stilte.)

MARTIN : Ik weet het even allemaal niet meer. Ik weet even helemaal niks meer. Alles komt tegelijk!

STELLA : Wat bedoel je? Wat dan nog meer?

MARTIN : Het is gewoon een nogal verwarrende periode.

STELLA : *(Licht cynisch)* Hoeft niet. Nu zijn we vrij om te doen wat we willen. Nu kunnen we bij elkaar zijn. *(Even stil.)* Waar we al die jaren naar verlangd hebben. *(Martin reageert niet. Stella ziet dat en kijkt vervolgens strak voor zich uit.)*

MARTIN : Ik heb wat tijd nodig.

STELLA : Hoe lang hoor ik die zin nou al?

MARTIN : Sorry.

(Stilte. Ze kijkt hem aan. Hij loopt van haar weg.)

Scene 5. Avond. Stella leest de e-mail die ze verzonden heeft:

STELLA : Hai liefje. Dank voor je mail. Ik had geen tijd om te antwoorden maar nu wel. Wat heb ik leut geslapen zeg. Niet te geloven. Gisteren met Martin gepraat. Hij houdt de boot vreselijk af. En ik ben daar eigenlijk zo kwaad over. Ik bedoel, je weet wat ie me allemaal in mijn oor gefluisterd heeft al die jaren. En dan nu dit. Hij zegt dat ie tijd nodig heeft. Voor wat? Hij hield helemaal niet van die vrouw. Al jaren niet meer. Oké, ik kan begrijpen dat je dan toch nog wel weemoedig of zo bent als ze dood gaat, want het is toch de moeder van je dochter, maar hij doet of zijn hele wereld is ingestort. Bespaar me je preken, meissie, en dat jij het allemaal al wist dat weet ik, maar daar kan ik nu even niks mee. Ik ben nu kwaad. En verdrietig ook nog. En ik zat me vannacht af te vragen of ik eigenlijk wel van die man hou. Of dat het een of andere rare obsessie van me is. Of heb je dat ook al eens een keer tegen me gezegd? Vast wel. Het zal mijn vader wel zijn dan.

Nu heb ik geen zin meer om het erover te hebben. Heeft je kat nou al jongen? Ik heb die schoenen toch gekocht. Bye, kus van je vriendin.

Scène 6. Ochtend. De graven op de begraafplaats. Vooraan het graf van Martins vrouw. Marja zit daar. Op een oude grafsteen. Hij komt oplopen. Ze kijkt op.

MARJA : Hai.

MARTIN : Hallo. *(Hij kijkt naar haar. Afkeurend.)*

MARJA : Wat is er?

MARTIN : Als nou die mensen komen van dat graf?

MARJA : Van welk graf?

MARTIN : Waar je op zit.

MARJA : *(Ze kijkt naar waar ze op zit.)* Nee. Dit is zo oud.

MARTIN : Als het graf oud is, dan kunnen er geen mensen voor komen?

MARJA : Het kan wel, maar het gebeurt niet. Dood is dood en na een paar maanden denkt niemand meer aan je.

MARTIN : *(Hij kijkt haar aan.)* Jouw man is toch al langer dood dan een paar maanden?

MARJA : Iets langer.

MARTIN : En jij komt toch ook nog steeds?

MARJA : *(Ze is even in verwarring, knikt dan.)* Ach ja.

MARTIN : Kom je hier elke dag?

MARJA : Nee.

MARTIN : Nu toevallig twee dagen achter elkaar?

MARJA : Ja. Toevallig. En jij? *(Martin zwijgt.)* Bij jou is het nog vers.

MARTIN : Ja.

(Stilte.)

MARJA : Kan jij je nog voorstellen datje nog eens met iemand zou zijn?

MARTIN : Sorry?

MARJA : Denk jij dat je nog een nieuwe vrouw krijgt? Zal wel ja. Je bent nog geen zestig en je bent een man. Ja, jij vindt nog wel een vrouw. Denk ik. *(Martin zwijgt.)* Iedereen doet het via het internet tegenwoordig. Je tikt in wat je wilt en ze rollen d'r zo uit. Zou dat beter zijn dan hoe wij het vroeger deden? Misschien wel. Maar het wordt zo praktisch allemaal. *(Hij zwijgt.)* Denk jij dat je nog eens echt van iemand zou kunnen houden? Of verliefd zou kunnen worden? Echt verliefd. Het lentegevoel.

MARTIN : Ik ben daar op het moment niet mee bezig.

MARJA : Nee. Snap ik. Ik ook niet hoor. Ik bedoel, ik begin er over omdat ik me net hier zit te realiseren dat de kans erg klein is dat me zoiets ooit nog overkomt. Op zich jammer, want het is wel het leukste dat het leven te bieden heeft, vind ik. Maar ja, op mijn leeftijd. En zo'n hele ouwe kerel, daar zit ik ook niet op te wachten. Jij kan leuk nog wel iets jong scoren, denk ik. Of redelijk jong. Iets van een jaartje of veertig zit er voor jou nog wel in. Toch? Als je een beetje opfleurt tenminste. Want als je zo somber doet, kan je het vergeten. *(Martin zwijgt.)* Hoe ben je hier? Heeft je dochter je weer gebracht?

MARTIN : Nee. *(Even stil.)* Ik ben met de fiets.

MARJA : Echt waar? Wat gezellig. Fietsen we samen terug straks.

MARTIN : Nee. Liever niet. Ik wil liever alleen zijn.

MARJA : Gelijk heb je. Maar samen is beter. (*Even stil.*) Je vraagt je soms af watje met de rest van je leven moet. Vraag jij je dat nooit af?

MARTIN : Al vanaf mijn geboorte.

MARJA : Ik niet. Ik pas vanaf het moment dat ik alleen ben.

MARTIN : Ik ben al vanaf mijn geboorte alleen.

MARJA : (*Ze kijkt hem aan.*) Hou eens op.

MARTIN : Wat doe ik?

MARJA : Vervelend.

MARTIN : Ik mag toch wel wat zeggen?

MARJA : En ik mag toch wel zeggen dat ik je vervelend vind als je vervelende dingen zegt?

MARTIN : Waarom ben ik vervelend als ik zeg dat een mens nou eenmaal zijn hele leven alleen is?

MARJA : Omdat het een stomme opmerking is, want dat weten we wel.

MARTIN : Sorry dan. Ik wist niet datje het al wist.

MARJA : Kom een kopje koffie bij mij drinken? Ik woon in een boerderij.

Scène 7. De boerderij van Marja. Martin en Marja zitten nu daar.

MARJA : Wil je het boven nog zien?

MARTIN : Slaapkamers zeker?

MARJA : En een badkamer.

MARTIN : Ik ken het concept.

MARJA : Dan niet.

MARTIN : Heb je hier ook met je man gewoond?

MARJA : Ja natuurlijk.

MARTIN : Het kon toch ook datje hier na zijn dood bent ingetrokken?

MARJA : Had gekund. Maar is dus niet zo.

MARTIN : En je wilt hier wel blijven?

MARJA : Waarom niet?

MARTIN : Het lijkt mij prettig om helemaal opnieuw te beginnen.

MARJA : Dan heb je geluk. Want je zal nu wel moeten.

MARTIN : Ja.

(Even stil.)

MARJA : Maar ik begrijp het niet helemaal. Je woont nu bij je dochter?

MARTIN : Ja.

MARJA : Waarom?

MARTIN : Ik kan nu even niet thuis zijn. Dat gaat gewoon niet.

MARJA : Want?

MARTIN : Zonder Betty. Ik word gek daar.

MARJA : Je hield wel veel van d'r hè? *(Even stil.)* Toch?

MARTIN : Blijkbaar ja.

MARJA : Dat wist je niet?

MARTIN : Nee. Dat wist ik eigenlijk niet.

MARJA : Serieus?

MARTIN : Serieus ja.

MARJA : Wat vreemd.

MARTIN : Heel vreemd. Bizar. *(Even stil.)* Heb je kinderen?

(Even stil.)

MARJA : Eén. Ik heb er één. Een zoon. Hans.

MARTIN : En wat doet ie?

MARJA : Iets met computers. Netwerken. Ik weet het niet precies. Hij werkt keihard en woont in Amerika op een soort landgoed. Je weet niet wat je ziet.

MARTIN : Ik heb ook mijn hele leven keihard gewerkt, maar een landgoed zit er niet in voor een rechter.

MARJA : Dan ben je zeker niet corrupt?

MARTIN : Natuurlijk ben ik niet corrupt.

MARJA : Zonde. Als je een landgoed wilt. *(Even stil.)* Jij denkt nu: laat dat mens maar

lullen, ze weet niet waar ze het over heeft.

MARTIN : Zoiets ja.

MARJA : Je hebt groot gelijk. Ik zeg de stomste dingen. Ik weet ook niet waarom. (*Ze denkt er over na.*) Het is een beetje omdat ik me niet meer in hou.

MARTIN : Want dat deed je vroeger wel?

MARJA : Iedereen toch? Mensen houden zich de hele dag in. We gedragen ons. Zeggen niet wat we voelen. Of denken. (*Even stil.*) Ik heb daar steeds minder mee. Naarmate ik dichterbij kom, doe ik dat steeds minder. Me inhouden, bedoel ik.

MARTIN : Dichter bij wat?

MARJA : Dichterbij wat. Ja. Weet ik niet zo goed. De dood? Mezelf? Zoiets.

MARTIN : De dood, mezelf, zoiets?

MARJA : Ik zeg toch: ik raaskal maar wat. Je hoeft niet te luisteren.

MARTIN : Ik ben hier wel.

MARJA : (*Monter*) Ja, je bent hier wel. Leuk. Toch?

(*Martin kijkt haar aan.*)

Scène 8. Het parkbankje. Stella en Martin zitten daar. Er is al het een en ander de revue gepasseerd.

STELLA : Dat heeft niks met de dood van Betty te maken. Je hebt me al weken niet meer aangeraakt. (*Even stil.*) Is er iemand anders of zo?

MARTIN : (*Na een korte aarzeling*) Nee. Nee zeg.

STELLA : Niet?

MARTIN : Nee. Dat zeg ik toch.

STELLA : Er is iets. Ik ken je. (*Even stil.*) Martin?

MARTIN : Natuurlijk is er iets. Mijn vrouw is dood.

STELLA : Waar je een waardeloos huwelijk mee had!

MARTIN : Dat is niet waar.

STELLA : Nou opeens niet? (*Ze kijkt bitter voor zich uit.*) Ik kan je heel wat e-mails laten lezen. Ik heb alles nog.

MARTIN : (*Hij kijkt naar haar.*) Dat is niet waar.